

[Vesterager.]

der virkelig skulde kunne drives rentabelt. Der har gennem Tiderne været saa mange Hensyn at tage. Det har jo navnlig gjort sig gældende før den Tid, jeg kom ind paa Rigsdagen, men vi har dog alle sammen oplevet, at der gjorde sig saa mange Hensyn gældende ved Anlægget af disse Baner, kulturelle Hensyn o. s. v., at Rigsdagen ikke kunde forbigaa Kravet om disse Baner; saa blev Banerne anlagt, og saa kom Katastrofen.

Det skal jeg dog ikke her komme ind paa, men i det hele og store maa man sige, at dette Krav om en Forrentning af Statsbanerne i Virkeligheden er ganske urimeligt under Hensyn til den Maade, hvorpaa Banerne fra første Færd er anlagt, og det maa man ogsaa tage i Betragtning overfor de Mennesker, der er knyttet til den Institution, og som stadig maa høre disse Bebrejdelser for, at Statsbanerne ikke kan forrente sig. Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger, for jeg synes, den højtærede Minister for offentlige Arbejder ogsaa burde tage Spørgsmaalet op og her fra dette Sted udtale sin Mening om, hvorvidt han har den Forventning, at Statsbanerne nogen Sinde kan blive et rentabelt Foretagende, for ellers er der ingen Mening i at blive ved med at bebrejde Administrationen og de Mennesker, der er knyttet til denne Institution, at de ikke kan gennemføre en virkelig Forrentning.

Jeg tror derfor, man maa se Sandheden i Øjnene og indrømme, at ogsaa dette Forslag vil have grumme ringe Betydning. Men Ministeren har tænkt, at man kunde tage disse Smaating med, og kunde der spares noget, saa var det naturligt prisværdigt. Men det kommer dog i nogen Maade an paa, hvordan denne ringe Besparelse gennemføres. Den højtærede Minister har forsøgt Frivillighedens Vej, og det er der ikke noget at sige til, men det vilde jo ikke rigtigt lykkes ad Frivillighedens Vej. Saa har Ministeren fremhævet, at Ordningen ogsaa kunde gennemføres administrativt, og derom har det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen udtalt sig og henvist baade til Grundlovens § 17 og til Lønningslovens § 8. Det skal jeg ikke komme ind paa, det maa blive Ministerens Sag, om disse Paragraffer kan fortolkes paa den af Ministeren antydede Maade. Men Lønningskommissionens Stilling var absolut den, at man maatte blive staaende ved den Aldersgrænse, der var sat, man vilde ikke gaa bort fra de 70 og de 65 Aar.

Der er den Mærkværdighed i Lovfor-

slaget, at nogle af dem, der i særlig Grad satte ind paa at faa Aldersgrænsen sat ned til 65 Aar, nemlig Maskinpersonalet ved Statsbanerne, nu nærmest synes at skulle forhindres i at kunne drage Nytte af den Fordel, som dette Lovforslag vil give dem. Man synes nemlig at ville gennemføre Sagen paa den Maade, at en hel Del skal gaa ved 65 Aars Alderen; men hvis der fra visse Sider indenfor Maskinpersonalet kommer Ansøgning om at blive fritaget ved 65 Aars Alderen, saa har Ministeren tænkt at forhindre netop disse Mennesker i at gaa ved det Alderstrin. Dette forekommer mig dog underligt, det er at føje en ny Vilkaarlighed til overfor Tjenestemændene; thi er der nogen, der i særlig Grad maatte have Krav paa at komme i Betragtning her, saa er det dog de Mennesker, der er ansat f. Eks. om Bord i de store Statsbanefærger, hvor de maa gaa Dag ud og Dag ind i dette øredøvende Spektakel, der maa virke ganske opslidende og nervenedbrydende. Men det maa vi jo faa nærmere Svar paa, hvad Grunden kan være til, at Ministeren synes at ville gaa imod Ønsker, der er fremsat fra den Side.

Henvisningen til Sverige og Tyskland lægger jeg ikke megen Vægt paa; det Spørgsmaal er i Virkeligheden gennemdrøftet, og hvis det var saadan, at man vilde gaa til en anden Aldersgrænse, saa havde der været god Grund til at gennemføre det; da vi sidste Gang havde Lønningsloven til Behandling her i dette høje Ting. Med Hensyn til Avancementsspørgsmaalet synes jeg heller ikke, der er nogen virkelig Berettigelse for det, der her foreslaas, idet vi netop ved Behandlingen af Lønningslovene tog Hensyn til Avancementsforholdene, og jeg vil dog mene, at man ikke af den Grund kan gennemføre en saadan midlertidig ekstraordinær Lov nu saa kort Tid efter Lønningslovenes Vedtagelse.

Saa bliver der da kun dette tilbage, at man sætter ind, ikke for at faa en Drøftelse af, hvorvidt det er forsvarligt at opretholde den Aldersgrænse, man har, men under Hensyn til, at der muligvis kunde gennemføres visse Besparelser. Af den Grund sætter man ind og gennemfører en ekstraordinær Lov, der omfatter tre Aargange, og som stiller disse tre Aargange under særegne Forhold med Hensyn til deres Afgang.

Før vi fik Lønningsloven af 1919, var der jo ingen Aldersgrænse. Ved Loven af 1919 blev den Aldersgrænse indført, som vi har nu, men de Mennesker, som havde naaet 70 Aars Alderen, gaves der endda en